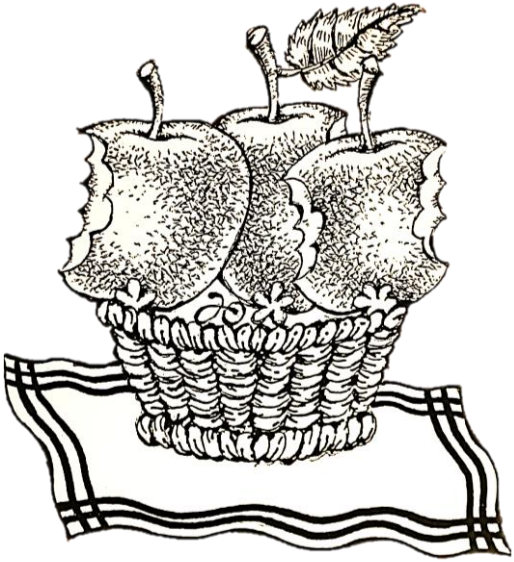
„Naše pomoc je ve jménu Hospodina;
on učinil nebesa i zemi.“
Žalm 124, 8.

JINDŘICH OLEŠ
ilustrační kresba

Listopad 2026

CASD Valašské Meziříčí

www.valasskemezirici.casd.cz

najdete nás také na Adventisté ValMez

Bohoslužby probíhají každou sobotu od 9.30 hodin
v modlitebně na ulici Hřbitovní 366/1, Valašské Meziříčí.
Určeny jsou pro širokou veřejnost.

Úkoly

7.11. – Prorocké spisy
14.11. – Slyšte slovo Hospodinova
21.11. – Výklad prorockých textů
28.11. – Rozpoznání pravého proroka

Rozpis učitelů a kázání

Datum	Učitel SŠ	Kázání
7.11.	Petr Chára	Pavel Pimek
14.11.	Jindřiška Mročková	Hynek Dona
21.11.	Pavel Pimek	Jaromír Juřínek
28.11.	Ján Petrovič	Pavel Pimek

Blahopřání k narozeninám

4.11. – Tomáš Češek
13.11. – Elen Jančová

ADRA Klub zdraví informuje

12.listopadu 2026 v 17.30 hodin malý sál Knihovny –
Tomáš Štěpán – „Indie“

26.listopadu 2026 v 17.30 hodin malý sál Knihovny –
Cestopisná beseda o Senegalu - Casamance

Akce v měsíci listopadu

7.11. - 14.11. – modlitební týden
8.11. – Ekušpacír č.5/26 – Na zříceninu Šostýn
27.11. – otevřená modlitebna pro ztišení v Adventu
29.11. – 1.adventní neděle – polévka pro bezdomovce

QR Platba

Dar pro sbor 50,- Kč

QR Platba

Dar pro misii 50,- Kč

Číslo účtu a variabilní symboly – sbor CASD Valašské Meziříčí

Číslo účtu sboru - **1763654349/0800**

Variabilní symboly:

• desátek	10063
• **dar pro sbor**	**11063**
• misie	1063
• 13. sobota	13063
• stavební fond	44063
• sociální fond	20063
• ADRA	222063

ID datové schránky : **emcve2i**

Sbor Církve adventistů sedmého dne Valašské Meziříčí

Shrnutí sobotních úkolů za měsíc říjen – Ján Petrovič

Úvod – Dar proroctví

Mnohokrát a mnohými způsoby mluvíval Bůh k otcům skrze proroky. Povolával proroky přinášet lidem jeho poselství. V jejich životě působily zjevení a inspirace.

1 Stvořitel mluví k člověku

Adam a Eva trávili s Bohem každý den vzácné chvíle. Rozvíjeli své vědomosti a schopnosti při péči o zahradu. Satan využil sílu slov i emocí, aby Eva porušila Boží příkaz. Hřích vyvolal pocit viny a člověk utekl z Boží blízkosti. Bůh se snažil obnovit spojení se svými dětmi a dát jim naději. Lidé ztratili možnost osobního kontaktu se svým Stvořitelem, ale dostali zaslíbení, že problém hříchu nebude trvat navždy. Od té doby Bůh komunikuje s lidmi prostřednictvím proroků. Zjevují lidem vše, co je pro náš časný i věčný život důležité.

2 Bůh povolává proroka

Proroci hráli v dějinách klíčovou roli. Lidé prorocký hlas odmítají nebo přehlížejí. Hospodin oznámil a ukázal Abrahamovi, jak bude uskutečněno spasení lidstva. Eliáš vyzval Izrael, aby opustil falešné bohy. Izajášovo proroctví přináší nový pohled na Boží charakter, plán spasení, proroctví o Ježíšově smrti a jejím významu pro celé lidstvo. Daniel odhalil Boží plán vyvrcholení dějin lidstva. Jsme povoláni zvěstovat poselství o pokání, víře a plnosti Kristovy spravedlnosti. Buďme věrnými svědky Krista bez ohledu na okolnosti a možné důsledky.

3 Proroci ve Starém zákoně

Elijáš prožíval euforii z Božího zázraku a krátce nato krizi. Ne jeho vinou odpadnutí věřících přetrvávalo. Falešní proroci přinášejí poselství, které chtějí lidé slyšet. Ani 400 souhlasných hlasů není zárukou pravdivosti prorockých slov. Praví proroci předávají věrně, přesně a čestně Boží poselství, i když se tím stanou neoblíbení. Bůh chce, abychom byli zvláštním lidem. Důvěřujeme Božímu slovu i tehdy, když nás upozorňuje na nesprávné jednání a víru? Bůh povolal také řadu žen za prorokyně.

4 Proroci v Novém zákoně

Někteří považovali Ježíše za proroka. Apoštolové byli „poslové“ vyslaní Bohem. Zvěstovali Ježíše. V seznamu duchovních darů je uveden také dar proroctví. Proroci přinášeli jak napomenutí a varování, tak slova útěchy, naděje a ujištění

o Boží milosti. V dobách pronásledování se proroctví stávala zdrojem síly, povzbuzení a naděje. Bůh v každé době povolával své posly. Všichni můžou hrát roli v Božím díle. Známe svoji roli také my? Jak správně identifikovat falešné proroky? Nadpřirozené události nemusí být důkazem Božího působení.

5 Zjevení a inspirace
Inspirace znamená, že Duch svatý vedl proroky tak, aby Boží poselství věrně přijali i spolehlivě předali dál. Ústní poselství byla stejně inspirovaná jako ta napsaná. Psaná forma dává slovům trvalou podobu předávat poselství v čase. Bible nese neomylné poselství. Drama, symboly a podobenství měly upoutat pozornost lidí. Obětní systém, svatyně a chrám znázorňovaly Kristovu oběť. Danielova proroctví světové říše. Kniha Zjevení používá obrazy a symboly, kterým zcela nerozumíme. Ježíš vyučoval prostřednictvím symbolů a obrazů.

---

1. Ellen G. Whiteová. Boží komunikace se neomezila pouze na biblické doby. Bůh neustále mluví k lidem a jeho slova budou provázet jeho lid až do Kristova návratu. Mezi Boží posly patřila také Ellen Gould Harmonová Whiteová. Od svého mládí intenzivně přemýšlela o svém duchovním stavu. Považovala se za nehodnou nebe. Ani po svém křtu se Ellen necítila hodna Boží lásky a myslela, že je „navždy ztracená“. Uprostřed těchto mučivých myšlenek se jí zdály dva sny, které začaly měnit její pohled na Boha. „Víra ovládla mé srdce. Cítila jsem nevýslovnou lásku k Bohu a měla jsem svědectví jeho Ducha, že mé hříchy byly odpuštěny.“ (LS 29) Její nové chápání Boha a jeho lásky zcela změnilo její život. Zasvětila Kristu celý svůj další život a službu.

2. Povolání k prorocké službě. Bůh povolává proroky v konkrétní dobu a pro určitý úkol. Ellen Gould Harmonová přijala své povolání v prosinci 1844. Millerovi následovníci se zaměřili na 22. říjen 1844, jako na den druhého Kristova příchodu. Vycházeli z biblického počítání času pro Den smíření. Kristus však nepřišel a věřící prožili velké zklamání. Ellen Harmonová dostala první vidění. Mělo povzbudit ji i ostatní zklamané věřící. Ukazovalo cestu vedoucí z tohoto světa do nebeského Jeruzaléma. Po této cestě kráčeli adventní věřící do Svatého města“. (2SG 31) Uprostřed zklamáním začal Bůh formovat nové hnutí. Ježíš svůj lid neopustil, byl stále s nimi a jeho zaslíbení návratu platilo. Vedl je po cestě spasení. Důležité však bylo, aby věřící měli svůj zrak „upřený

na Ježíše“. Bůh povolal Ellen Harmonovou k prorocké službě. Její cesta nebyla jednoduchá.

3. Ne dokonalí, ale ochotní. Být Božím poslem nebylo nikdy snadné. Ellen G. Whiteová prožívala úzkosti jako bibličtí proroci. Když přijala Boží povolání, byla mladá, plachá a měla podlomené zdraví. Uvědomovala si své obavy. Pán ji řekl, že má ostatním vyprávět o tom, co jí zjevil. Upřímně se modlila, aby tento úkol dostal někdo jiný. Nechtěla vystoupit před lidi. Od přírody byla velmi nesmělá a chyběla jí sebedůvěra. Dokonce jsi přála raději zemřít než přijmout odpovědnost, kterou měla nést.“ Po mnoha modlitbách a povzbuzeních od spoluvěřících souhlasila a zbytek svého života zasvětila plnění „Božího příkazu“. Stala se nejvlivnějším hlasem vznikající Církve adventistů sedmého dne, a dokonce jejím nejvýraznějším hlasem směrem k veřejnosti. Přesto byla Ellen Harmonová jen člověkem a měla své osobní chyby. Bůh si vybírá nedokonalé lidi, kteří jsou ochotni mu sloužit. Pod vedením Ducha svatého Ellen G. Whiteová povzbuzovala věřící a seznamovala je s biblickými pravdami. Do roku 1860 sehrála vedoucí roli při rozvoji rodícího se adventistického společenství věřících a jeho poslání hlásat světu poselství tří andělů. Bůh vedl tyto věřící k tomu, aby v roce 1863 založili Církev adventistů sedmého dne. Prorocký hlas Ellen G. Whiteové měl vliv na budování celosvětového adventistického zdravotnického a vzdělávacího systému. Nejdůležitějším přínosem její služby jsou její spisy, přibližně 100 000 stran. Inspirovaná díla Ellen G. Whiteové promlouvají po celém světě dodnes.

4. Ježíš a Bible. Hlavním zaměřením Ellen G. Whiteové bylo přivádět lidi k poznání Boha, věrnému vztahu s ním a obracet jejich pozornost k Božímu slovu – k Bibli. Hluboce milovala Ježíše a toužila seznamovat druhé s Boží láskou. Série *Drama věků* začíná i končí slovy: „Bůh je láska“. V její nejznámější a nejrozšířenější knize *Cesta k vnitřnímu pokoji (Cesta ke Kristu)* napsala: „Růst našeho duchovního života, radost i naše užitečnost – to všechno závisí na tom, nakolik jsme spojeni s Ježíšem Kristem. Náš duchovní život se rozvíjí tím, že s ním pravidelně každý den trávíme čas.“ (CVP) Když psala o Kristově životě, hluboce ji to zasahovalo. Zapomínala normálně dýchat, nedokázala unést sílu citů, které ji přemáhali, když přemýšlela o tom, co Kristus v našem světě vytrpěl.“ (MS 70, 1897) Velmi ráda mluvila o Ježíši. Stejně důležité místo zaujímala v její službě Bible. Své spisy vnímala jako „menší světlo“, které vede lidi k „většímu světlu“ – k Bibli. (3SM 29) „Čtenářům doporučovala Boží slovo jako pravidlo víry a života.“ (3SM 30) Věřila, že všichni, kteří si nárokují Kristův

prorocký plášť, musí „učit to, co učil Kristus. Co Kristus osobně řekl, ale i vše, co lidem oznámil prostřednictvím starozákonních proroků a učitelů.“ (TV 527) Ježíš Kristus a Písmo stáli v samém centru života i služby Ellen G. Whiteové.

5. Ellen G. Whiteová o zjevení a inspiraci. Adventisté věří, že Ellen G. Whiteová byla inspirována Bohem. Její spisy, život a služba splňují kritéria Božího proroka. Ona své spisy nikdy nepovažovala za rovnocenné s Písmem. Bibli vždy stavěla na nejvyšší místo. 1) Považovala Bibli za autoritativní a neomylné zjevení Boha. Písmo odhaluje Boží pravdu a jeho plán záchrany padlého lidstva. Hospodin používá proroky, aby předal lidem své poselství. 2)Inspirace je proces spolupráce Boha s člověkem. Bůh sděloval poselství, prorok je předával vlastními slovy. Napsala: „Inspirováni byli lidé, kteří napsali slova Bible“. Inspirovaný člověk je pod vlivem Ducha svatého naplněn myšlenkami. […] Božská mysl a vůle se spojují s lidskou myslí a vůlí, a výroky člověka se stávají Božím slovem.“ (1SM 21) 3)Ne všechno, co Ellen Whiteová napsala nebo řekla, mělo charakter inspirovaného prorockého poselství.
Je důležité si to uvědomovat při četbě jejích spisů, životních zkušeností a zejména její korespondence a deníků. Správné pochopení zjevení a inspirace pomáhá vyhnout se krajnostem a přistupovat k jejím radám uvážlivě a s porozuměním.

Besedy Adra Klubu zdraví

I když doba dovolených pomalu končí, náš Adra Klub zdraví se chystá v měsíci říjnu ještě na několik výletů za krásami naší planety. První jsme uskutečnili 1.10.2026 s paní **Mgr. et Bc. Zdislavou Odstrčilovou**, a to **do Japonska**.

Pomyslné putování jsme zahájili návštěvou hlavního města Tokia, pravděpodobně největšího města na světě. Je pověstné stále vzrůstajícím věkem obyvatel, nízkou porodností, několikapatrovým metrem a na české poměry neuvěřitelným pořádkem, ohleduplností, ochotou a usměvavostí. Na dotaz, co japonského paní Odstrčilové v Čechách nejvíc chybí, nám odpověděla, že japonské toalety, které vás nejen umyjí, ale i osuší, a ještě vám pustí hudbu. Dále japonský zvyk odnášet si veškeré odpadky domů, a proto nikde na ulici nevidíte odpadkové koše, protože jsou zbytečné. Také výborné jídlo sestávající převážně ze syrového masa.

Japonsko vyznává několik náboženství – buddhismus, šintoismus, okrajově křesťanství a nová náboženská hnutí. Je běžné, že člověk vyznává více vír. Tokio si zakládá na vysoké míře bezpečnosti. Typické jsou úzké uličky, na evropské poměry malé rozměry aut a množství drátů elektrického vedení táhnoucí se nad ulicemi. Obchodní centrum tvoří mnohdy zastřešená ulice, která je plná krámků. Japonci milují figurky anime, do kterých se často stylizují svým oblečením. Běžné jsou několikapatrové obchody s těmito figurkami či automaty na každém rohu. Vše je vytvářeno s ohledem na potřeby lidí. Takže na každé ulici najdete WC a automat na pití, na toaletách odkládací „držáky“ na malé děti či prostor na hraní, v metru bezpečnostní zástěny, které nedovolí přiblížit se přijíždějícímu vlaku.

V Muzeu moderního umění právě probíhala výstava děl připomínající válku. Japonci mají v srdci stále pocit ukřivděnosti díky Hirošimě a Nagasaki, protože Spojené státy se do dnešního dne za svržení atomových bomb neomluvily. Cítění války je zde v rovině obětí a hrdinství. Uchvátilo nás Kongresové centrum ve tvaru lodi, kterému dominuje kovová příhradová stropní konstrukce.

Japonská ohleduplnost a laskavost je vyvážena častou uzavřeností, introvercí a pocitem osamocenosti. Proto je naprosto běžná placená služba společníka či společnice, která nemá nic společného se sexuálními službami. Pouze si koupíte hodinu času někoho, kdo se vám věnuje, jde s vámi na drink či do restaurace.

Ač není křesťanství v Japonsku příliš rozšířeno, přesto zde najdeme nejvýznamnější moderní sakrální stavbu na světě – železobetonovou katedrálu Panny Marie postavenou ve tvaru kříže. Tento ostrovní stát nám může jít příkladem také v zákazu kouření na ulici či veřejných budovách. Vyznavači

modrého dýmu mají vyhrazené plexisklové „budky“ uprostřed ulice, ve kterých mohou holdovat své vášni. Zatím co v českých poměrech bychom zde našli zem plnou vajglů, místní si zakládají na úzkostné čistotě a podobný nešvar zde netrpí. Jejich ohleduplnost je možné spatřit také v místech, kde se n ěco opravuje či hrozí nebezpečí úrazu. Vždy zde najdete placenou osobu, která dbá na to, aby se nikdo nezranil.

Uprostřed parku Jojogi se nachází největší šintoistická svatyně v Tokiu. Obrovské prostranství před svatyní není určeno pro věřící, ale je zde možno nechat si požehnat auto či motorku. Jestli se to odrazí v počtu návštěv v autoservisu se lze jen dohadovat.

Za „boha anime a mangy“ a klíčového zakladatele moderního anime průmyslu je považován Osamu Tezuka. Jehož krámek jsme také navštívili. Není se co divit, že Japonci posedlí tímto kultem animovaných postaviček jsou ochotní dát za skicu figurky z pera pana Osaky klidně 300 tisíc korun. Oblibu zde mají také second handy, kde se dá nakoupit značkové oblečení za směšné ceny. Řetězec UNIQLO, který se dostává také do naší země, láká lidi dokonce i z naší země dojet si do Tokia na nákupy vkusného, moderního a hlavně levného oblečení jen tak na otočku.

Za shlédnutí stojí stará historická čtvrť Asakusa na břehu řeky Sumidy, která je známá především díky nejstaršímu buddhistickému chrámu ve městě. Původně novoroční japonské koláčky mochi z lepkavé rýže lze koupit po celý rok. Čtvrť Akihabara (zkráceně Akiba) je známá jako centrum elektroniky, anime, mangy a moderní popkultury.

Další zastávkou našeho výletu byla smutně známá Hirošima. Centrem uctění památky nevinných civilistů, kteří 6. srpna v Hirošimě zahynuli, je dnes tzv. Mírový park. Ústředním památníkem je Kenotaf, oblouk z betonu a žuly ve tvaru starobylých japonských rituálních pohřebních předmětů. Přímo v epicentru výbuchu stála budova hirošimského Průmyslového paláce, tzv.

Atomový dóm (A-bomb Dome), který odolal nesmírnému náporu a později byl zapsán na seznam světového dědictví UNESCO. Tato betonová stavba byla postavena podle návrhu českého architekt Jana Letzle v roce 1914.
Pokud se chcete pokochat krásnou přírodou, navštivte ostrov Icukušima proslulý Šintoistickou svatyní Icukušima džindža. Najdete zde „plovoucí" červenou bránu torii, která při přílivu stojí v moři. Celý komplex je zapsán na seznamu Unesco.
Město Kjóto bylo dříve hlavním městem celého Japonska. Najdeme zde řadu historických domů, které město zachránily před plánovaným atomovým výbuchem. Za návštěvu stojí Fushimi Inari, jedna z nejznámějších a nejdůležitějších šintoistických svatyní v Kjótu. Je navštěvovaná hlavně díky více než deseti tisícům červených bran torii.
Národní park Nara se nachází mezi Kjótem a Osakou. Žije zde 1000 jelenů, kteří se nechají hladit a loudí po návštěvnících pamlsky.
Ósaka je moderní město, které uchvátí moderní architekturou. Není zde neobvyklé mít na střeše park. Nejkrásnější výhled na město je z budovy se skleněným pláštěm Umeda Sky Building. 173 metrů vysoká dvojitá věž je propojená na samém vrcholu kruhovým prstencem, ve kterém se nachází slavná otevřená vyhlídka na celou Ósaku. Unikátním zážitkem je jízda v prosklených futuristických eskalátorech zavěšených v prostoru mezi věžemi.
Naše průvodkyně po Japonsku odcestovala domů z mezinárodního letiště Kansa, které leží na uměle vytvořeném ostrově a svou letištní halou dlouhou 1,7 km je skutečnou zajímavostí.
Prožili jsme velmi zajímavý večer, který nám nabídl pohled na život na dalekém východě. Děkujeme za něj.

Sváteční květnové dny se dají trávit různě, zvláště když slavíte kulatiny. Můžete si třeba nadělit výlet do Číny, tak jako náš přednášející MUDr. Martin Ondrášek. Spolu se svým synem Filipem, který si speciálně pro tuto cestu pořídil účes ve stylu Čingischána, vyrazili boeingem 787 z Prahy přes Varšavu do čínské metropole Pekingu. Vybaveni spoustou map a průvodců se vmísili mezi zde tak pověstný a početný dav, aby si prohlédli pamětihodnosti nejen tohoto města. Problém byl jen jediný – za celou dobu svého pobytu potkali jen 2 lidi, kteří uměli anglicky. A protože číst čínské znaky se dosud nenaučili, najít správnou stanici metra, vybrat si z menu v restauraci či nasednout na správný autobus bylo náročné.
Po ubytování v levném hotelu s dalšími 4 spolubydlícími ze 4 různých zemí se šli naši cestovatelé posilnit do restaurace. Jaké jídlo jim po ukázání prstem do

jídelníčku donesou netušili, ale vše jim zde chutnalo. Nepohrdli ani smaženými larvami či žabími stehýnky.

Ať se nacházíte v Chrámu nebes Tiantan, což je komplex taoistických chrámů, jehož počátky sahají až do 15. století (od roku 1998 na seznamu světového dědictví UNESCO) nebo v jiné památce, všude je dovoleno bez omezení fotit. A naši průvodci toho využili. Ani místní lidé nemají problém se nechat nafilmovat. Mohli jsme proto vidět pouliční hudebníky a zpěváky, v jejichž přednesu byste jen marně hledali melodii nebo duchaplný text, lidi tančící v parku se stejnou vážností, jako kdyby vystupovali ve Stardance, skupinky hrající karty, jako by šlo o světový turnaj, nebo lidové malíře zachycující pestrobarevné čínské objekty do svých skicáků. Vše dělají Číňané se zápalem, s vážností a hlavně od srdce.

K Číně patří medvídek panda, proto jsme se za nimi vypravili do místní ZOO. Všechny pandy na světě jsou považovány za čínský majetek a zoologickým zahradám ve světě jsou pouze zapůjčeny. Za shlédnutí stojí i místní akvárium, kde se prohání žraloci, rejnoci, běluchy, nebo můžete vidět cvičit lachtany.

V roce 2008 se v Pekingu uskutečnily olympijské hry a do dnešního dne je možno navštívit velkolepý komplex, kde se akce udála. Hlavní stadion připomíná nám nechvalně známý objekt v podobě čapího hnízda, ač tento je mnohem větší a kovový. Po čem naši průvodci toužili, bylo vidět Velkou čínskou zeď. Po velmi dobrodružné cestě 3 autobusy tradičně popsanými pouze čínskými znaky se tam skutečně dostali. Zeď se táhne v délce cca 2000 km (se všemi odbočkami 8758,8 km), naši cestovatelé ušli „jen“ 20km. Ale díky obrovskému množství schodů mnohdy vysokých až po kolena následujíc 3 dny cítili svaly na nohách při každém pohybu.

Během návštěvy Pekingu navštívili také několik chrámů různého vyznání – lamaistický, konfuciánský i buddhistický. Všechny jsou zdobeny bohatou symbolikou, výraznými barvami a detailními řemeslnými prvky, které mají hluboký duchovní význam.
Mimo honosné paláce jsme se mohli podívat také na to, jak vypadá veřejné WC, které je pro mnohé obyvatele chudších domů jedinou možností, kam si odskočit, protože vlastní sociální zařízení v domě nemají.
Vlak z Pekingu ke Žlutému moři jezdí rychlostí až 296 km/hod, takže cestu dlouhou 150km zvládli naši průvodci za 30 min. S vidinou plavání a opalování vyrazili po molu k vodě, která tam ale nebyla. Moře bylo v odlivu, a místní toho využívají k vyhrabávání mušlí z písku.
Posledními navštívenými památkami bylo mauzoleum Mao Ce Tunga, náměstí Nebeského klidu a Zakázané město. Rozjímání se můžete oddat v místních parcích, a je opravdu z čeho vybírat. Ťing-šan se nachází v samém centru města hned za Zakázaným městem. Dominantou je umělý pahorek s pěti vrcholy a pavilony, odkud je nejznámější výhled na celé Zakázané město. Jeden z nejstarších a nejzachovalejších císařských zahradních komplexů je Park Beihai. Letní palác – rozsáhlý komplex paláců, zahrad a jezera Kchun-ming je zapsaný na seznamu UNESCO. Nabízí procházky kolem Koštova dlouhověkosti a slavnou Dlouhou chodbu.
Cestu zpět uskutečnili otec a syn Ondráškovi opět letadlem polské letecké společnosti a po 9 hodinách letu šťastně přistáli v Praze.
Děkujeme za zajímavé a vtipné povídání. Pan doktor Ondrášek opět nezklamal.

Tak jako má herec Jan Kraus pana Odvárku, má pan **režisér, scénárista a kameraman ČT Jaroslav Jindra** věrnou divačku, paní profesorku Komendovou. A protože ve čtvrtek 29.10. dorazila včas, může **beseda o Jihoafrické republice** začít. Chybět nesměl samozřejmě ani čtyřnohý Bohoušek.
Pan Jindra je známý tím, že se díky kameře, známostem a také malinko díky přirozené lidské drzosti dostane i tam, kam se běžně člověk nedostane. Proto jsme opět mohli shlédnout nádherné záběry z jeho cesty po nejjižnějším cípu Afriky. Jako „předfilm“ nás pan Jindra potěšil záběry zvířat, které natočil v různých národních parcích. Země je barevná a pestrá. Místní obyvatelé mají kupodivu jisté povědomí o naší zemi. Ti vzdělaní ví, kdo byl Antonín Zátopek, ale obecně všichni znají českého vůdce místní mafie R.Krejčíře. I když je zde vyšší kriminalita než u nás, jeho 9 vražd je moc i na místní obyvatele.

JAR má oficiálně 12 úředních jazyků – 9 domorodých, afrikánštinu, angličtinu a znakovou řeč. Máme se od nich co učit. Také v oblasti infrastruktury jsou mnohem dále, než střední Evropa.

Původními obyvateli byli Sanové (Kreováci) a Khoikhoiové, kočovní pastevci.

Dnes už je zde díky asimilaci nepotkáme. V některých oblastech přišli jako první obyvatelé Evropané, jinde byli díky Nizozemsko-jihoafrické železniční společnosti přivezeni otroci. Britové sem přivezli Indy, přišli i Arabové. Dnešní obyvatelstvo je směsicí všech těchto kultur.

Uprostřed JAR leží království Lesotho. Většinu území pokrývají vysoké hory, některé až do výše 3700m. Najdeme zde pouště, prales, lesy, savany. Republika existuje v dnešní podobě zhruba 100 let a jednotlivé oblasti odrážejí minulost. Teplotně je také rozdílná. V Limpopo jsou teploty v létě až 50stupňů, na jihu okolo 14stupňů – díky větru a přítomnosti dvou oceánů. Výborné je jihoafrické víno, které se zde pěstuje na rodinných farmách více než 350 let. Ty mají mnohdy plochu našeho kraje. Najdeme zde také rozvinutý průmysl, země je zcela soběstačná. Kromě výroby aut a lokomotiv je důležitá těžba nerostů. Oblast Gauteng má několik zlatých a platinových dolů, dokonce nejhlubší důl na světě. V Kapském městě byla provedena první transplantace srdce.

Zajímavé je také rozdělení oblastí podle výskytu bělochů. Kde je jich víc, tam jsou lidé bohatější, ale je zde také daleko větší kriminalita. Národní parky se nacházejí na severovýchodě země. Nejstarší a největší je NP Mpumalanga.

Země má 3 hlavní města – v Pretorii sídlí vláda, v kaském městě parlament a v Bloemfontein soudy. Střetávají se zde 2 oceány, nejjižnější Střelkový mys, mys původně zvaný Mys bouří a později přejmenovaný na Mys dobré naděje. Nejběžnějšími zvířaty jsou zebry, pštrosi, tučňáci, tuleni, sloni, lvi, buvoli a další. Velké problémy způsobili přemnožení paviáni, kteří byli před 10 lety hromadně odchyceni a převezeni do jiných oblastí.

Jihoafričané mají stejný smysl pro humor, jako Češi. Země je rájem pro potápěče, kteří mohou v určitém období v roce sledovat tah sardinek, velkého bílého žraloka, tygřího žraloka, nebo kosatky, které ve skupině žraloky loví. Pštrosi jsou chováni pro své maso, které má 3násobný nárůst hmoty oproti vepřovému. Ze pštrosů se zužitkuje naprosto vše.

Panu Jindrovi se díky příteli podařilo létat ve vírníku nad zvěří v Národních parcích. Ty se zde používají v boji proti pašerákům. Využil také dron a my jsme se mohli kochat nádhernými záběry místních zvířat. Prožili jsme kouzelné chvíle, protože pan režisér Jindra má opravdu „oko“ pro skvělé záběry. Moc děkujeme za krásný večer, úžasnou atmosféru a panu režisérovi přejeme hodně sil a především zdraví v jeho nadcházejícím náročném období.

Iva Chárová

Bohoslužba s Adrou

Sobotní bohoslužba 10.října probíhala jinak, než jak jsme očekávali. Důvodem bylo náhlé projevení přání ředitelky ADRA Česká republika sestry Miroslavy Čančíkové navštívit naše sbory a promluvit o dění v této humanitární organizaci. Tradiční bohoslužby tedy byly odvolány a všechny valašské sbory se sešly ve Vsetíně. Sestru i jejího manžela přivítal zcela zaplněný sbor. Podiveni jsme byli, když nám sdělila, že je zde poprvé. Věříme, že ne naposledy.

Po úkolu sobotní školy k nám sestra Čančíková pustila video o dobrovolníkovi Antonínu Sekyrovi, který věnuje svůj čas seniorům v Rožnově, kam chodí nejen hrát na harmoniku, ale také pečuje o místní obyvatele. Představila nám formy dobrovolnictví této největší dobrovolnické organizace v republice. Seznámila nás se změnami ve financování nejen Adry, ale všech humanitárních organizací v naší republice. Byla pozastavena dotace státu na zahraniční pomoc, takže ADRA, stejně jako jiné naše organizace, musela zrušit své působení v zemích, ve kterých byla několik desítek let. Aby bylo možno v práci pokračovat, musela být navázána spolupráce s ADRA Norsko a Švédsko. Zkrácena byla i dotace pro pomoc v našem státě, což se projeví okamžitě při prvním katastrofě. Roční obrat Adry při 230 zaměstnancích je 250 mil Kč, letos 150 mil Kč.

Sestra Čančíková se setkala s řediteli evropských poboček ADRA, kterého se zúčastnil také předseda Generální konference Církve adventistů sedmého dne Erton C. Köhler, který zde zdůraznil důležitost této organizace. I když organizace neevangelizuje, její činnost ukazuje na Ježíše. Počet zaměstnanců, kteří jsou zároveň členy církve, je 10 %.

Po příběhu pro děti o věrném koníkovi Hvězdě jsme si vyslechli kázání sestry Čančíkové, které bylo – jak jinak – o pomoci druhým. Opírala se o knihu Rút. Audiozáznam, který najdete na našem webu, určitě stojí za poslech.

Iva Chárová

Ozvěny proroků

„Pán obdařil svou církev schopnostmi a požehnáním, aby mohla představit světu obraz jeho vlastní dokonalosti, aby církev mohla být v něm dokonalá, aby představovala jiný, věčný svět a vyšší zákony, než jsou zákony pozemské. Jeho církev má být chrámem postaveným podle Božího vzoru. Andělský architekt přinesl z nebe zlaté měřítko, aby každý kámen mohl být otesán a opracován podle Boží míry a vyleštěn tak, aby zářil jako symbol nebes a odrážel všemi směry zářivé a jasné paprsky Slunce spravedlnosti…

Pán Ježíš působí na lidská srdce svým milosrdenstvím a bohatou milostí. Vytváří tak úžasnou proměnu, že satan bezmocně stojí se vším troufalým vychloubáním a s celým svým společenstvím zla sjednoceným proti Bohu a zákonům jeho vlády a hledí na tyto proměněné lidi jako na pevnost, kterou nedobude ani svou chytrostí a svody. Jsou pro něj nepochopitelným tajemstvím. Boží andělé, serafíni a cherubíni, mocnosti pověřené spoluprací s lidmi, přihlížejí s úžasem a radostí, jak lidé, kteří byli kdysi dětmi hněvu, rozvíjejí v Kristově škole své charaktery k Božímu obrazu, stávají se Božími syny a dcerami a předmětem péče a radosti nebeských bytostí. Kristus daroval své církvi bohaté dary, aby ho vykoupení mohli slavit a chválit. Církev oděná Kristovou spravedlností je místem, kde se má v plné a dokonalé kráse projevit bohatství jeho milosrdenství, lásky a dobroty.“ (EGW - TM 17.18)

V DOBĚ PŘEDVÁNOČNÍHO SPĚCHU VÁS ZVEME DO NAŠÍ MODLITEBNY
K CHVÍLI TICHA, MODLITBY A ROZJÍMÁNÍ.
DVEŘE JSOU OTEVŘENY KAŽDÉMU, KDO HLEDÁ POKOJ, NADĚJI A POVZBUZENÍ.
ADVENTNÍ ZTIŠENÍ
LUKÁŠ 2 :10-11
PÁTEK
27. 11. 2026
4. 12. 2026
11. 12. 2026
18. 12. 2026
17 – 19 HODIN
MODLITEBNA CASD
Hřbitovní 366/1,
Valašské Meziříčí

Misijní příběh

Teodorovi bylo devět let, když se to stalo.
Právě skončil hodinu hudby a jel domů na kole. Na zádech měl něco téměř stejně velkého jako on sám – své violoncello. Cesta vedla z kopce. Jeho matka jela před ním. Odpolední vzduch byl chladný a svěží.
A pak se zvedl vítr. Silný poryv foukl do velkého pouzdra na violoncello, které měl Teodor připevněné na zádech. Violoncello zachytilo vítr jako plachta. Najednou ho těžký nástroj strhl do strany.
„Nemohl jsem tomu zabránit," vzpomíná Teodor.
V příštím okamžiku už padal. Přistál na silnici – přímo před blížícím se autem.
Řidič nečekal, že se na ulici náhle objeví chlapec s violoncellem. Ale nějak se v tom zlomku vteřiny auto mu vyhnulo. Úplně ho minulo. Teodor tam chvíli ležel, omráčený. Jeho matka se v šoku otočila. Ale stalo se něco úžasného.
Teodor vstal. Nebyl zraněný. Jeho violoncello nebylo poškozené. Žádné zlomeniny. Žádné řezné rány. Žádné modřiny. Nic.
„Ani jsem nic necítil," říká Teodor. „Můj anděl strážný mi tam pomáhal."
Teodor je synem pastora v Chorvatsku. Jeho rodina často cestuje, aby jeho otec mohl kázat v různých kostelech. Někdy je to únavné. Někdy vstávají velmi brzy. Ale Teodor miluje, že je součástí církevního života.
Spolu se svou sestrou Anastasií zpívá v dospělém sboru. Pomáhá sbírat sbírku. Miluje Pathfinder a studium Bible. Jeho oblíbené biblické příběhy jsou o Davidovi, zejména ten, kdy David důvěřoval Bohu, že porazí Goliáše. Ten den na cestě se Teodor cítil jako David – malý, v nebezpečí, ale chráněný někým větším.
Bible v Žalmu 91,11 říká: *„Neboť On dá svým andělům příkaz, aby tě chránili na všech tvých cestách."* Teodor věří, že tento slib je skutečný.
Bůh z našich životů ne vždy odstraňuje nebezpečí. Ale někdy nás chrání způsobem, který nedokážeme vysvětlit. A někdy si ani neuvědomíme, jak blízko jsme byli tomu, aby se nám něco stalo.
Dnes Teodor stále hraje na violoncello. Stále jezdí na kole. A pokaždé, když si vzpomene na to odpoledne, děkuje Bohu za to, že mu poslal anděla, aby nad ním bděl.

RETRO PŘÍBĚH na listopad

Klementovy narozeniny

Když se vlak přibližoval do nádraží v Araline, díval se Klement neklidně z okna. Cítil se v této nové zemi ještě stále cizí a opuštěný. Více než měsíc strávil na lodi, která ho přivezla z Evropy do Austrálie, a ještě si nezvykl na pevné zemi.

Francis Wells stál s rodiči na nástupišti, aby přivítal svého nového přítele Klementa, který přijel z takové dálky. Správce dětského domova, který měl Klementa přijmout, zavolal Wellsovým, zda by chlapce zatím nevzali k sobě. V domově se vyskytl záškrt, Klement tedy bude u Wellsových, dokud nepomine nebezpečí nákazy.

Když Klement vystoupil z vlaku, přistoupila k němu paní Wellsová a objala ho. „Mám velkou radost, že jsi přijel," řekla, „Francis bude mít mnohem veselejší prázdniny, když si bude mít s kým hrát."

„Máš opravdu radost?" zašeptal Klement a podíval se Francisovi do očí.

„Samozřejmě," odpověděl druhý hoch, „až budeme doma na farmě, ukážu ti tele, co mi dal otec k narozeninám."

„Ty máš nějaké narozeniny?" podivil se Klement.

„Jistě, copak ty ne?" Francis se udiveně podíval na svého přítele.

„Ne, já nemám žádné narozeniny," řekl Klement zamyšleně. „Byla válka, a to bylo to neštěstí. Vlak, který převážel lidi z Rumunska vykolejil a mnoho matek přišlo o život, ale nikdo nevěděl, která je ta moje."

„Jak mohli vědět tvé jméno? Byl jsi už dost velký, abys je mohl říci?" ptal se Francis.

„Ne, oni mě jednoduše pojmenovali Klement, nějak jsem se jmenovat musel. Říkali, že mi byl asi rok, ale nikdo nevěděl nic jistého."

Francis stál zcela bezradně, co to bylo za život, bez domova, bez matky, ani své jméno jeho nový přítel neměl. Rozhodl se, že udělá vše, aby jej obšťastnil.

Dům rodiny Wellsových se nacházel uprostřed velké ovocné zahrady a Klement brzy poznal celou jejich usedlost. Zakrátko byl také okouzlen australskými ptáky.

„Podívej, tamhle u toho keře, to je medojed, dívej se." Klement se pozorně zadíval, něco tam šustilo a skákalo z větve na větev. Malý rozkošný ptáček, světle až tmavě hnědý s černým proužkem na hlavičce, tam poskakoval a strkal dlouhý zobáček z jedné květiny do druhé, pak se ztratil. Druhý den byli hoši

posláni k sousedovi panu Baldwinovi s nějakou nabídkou. Sotva přešli pastvinu, vyletěl nízko nad jejich hlavami pták – straka, a Klement se velmi lekl. „Tady u nás to mají straky docela dobré, mají tu klid, ale blíže města po nich lidé házejí kameny, a to pak straky škodí ve snaze chránit si hnízda a mladé.“
Při posledních slovech se Klement vážně zamyslel. Straky, které bylo vidět v dáli, měly všechny svá teplá hnízda, ale on svůj domov neměl. Nemají to ti ptáci lepší než on?

Z myšlenek ho vytrhlo vytí psa a úzkostný štěkot od Baldwinů. Oba chlapci spěchali cestou nahoru a tam uviděli, jak se paní Baldwinová naklání nad starou studní s rumpálem. Studna byla již suchá. Paní byla bledá a vysvětlovala chlapcům, že do studny spadl pes a ona neví, jak ho dostat ven. Francis se podíval na kbelík a lano. Kdyby se někdo spustil dolů a psa vytáhl!
Pan Baldwin byl moc těžký a on sám také. Klement s Francisem na sebe pohlédli, byli přibližně stejně staří, ale Klement byl mnohem slabší. Klement porozuměl beze slov. Vyšplhal se na okraj studně a zachytil kbelíku. Pan Baldwin s Francisem opatrně spouštěli a Klement mizel v hloubce. Když pak zvolal, že je hotov, vytahovali zase nahoru. Konečně se objevil nad roubením a v rukou držel nevelkého třesoucího se psíka. Ulehčeně mu pomohli na zem.

„Ani nevíte, jakou mám radost, kdybyste tu nebyli, pes by musel zahynout," děkovala paní Baldwinová. To byl počátek silného přátelství mezi Klementem a manželi Baldwinovými.

Brzy hoši začali spolu chodit do školy a byli zaměstnáni úkoly. Když Francis pomáhal otci, zaběhl Klement k Baldwinovým a pomohl zase tam. Naučil se mnoha pracím a také již uměl rozeznávat ptáky. Měl velmi rád, když je při práci viděl kolem sebe. Rád se díval, když ryl na zahradě, jak za ním malý ptáček s černobílou hlavičkou vyhrabával larvy z čerstvé země.

Jednou, když se hoši vrátili večer domů, byli u Wellsových na návštěvě Baldwinovi. Seděli tiše, a přece byli všichni rozrušení.

„Rychle hoši," řekla paní Wellsová, „umyjte si ruce a přijďte sem, pan Baldwin má důležitý dopis, který se týká Klementa."

Byl to dopis opravdu důležitý, obsahoval sdělení, že už Klement nemusí jít do dětského domova, ale že může zůstat u manželů Baldwinových, jak dlouho bude chtít.

„Hurá," vykřikl radostně, „tak já budu také patřit do nějaké rodiny!"

„Ano," pravila paní Baldwinová, „budeš se jmenovat Klement Baldwin, a den tvého příjezdu do Austrálie bude i dnem tvých narozenin."

Konečně se Klement cítil šťastný a spokojený, měl všechno po čem toužil. Bydlel u lidí, kteří ho chtěli, měl domov i opravdové jméno a také narozeniny. Ten večer šli domů tři šťastní lidé, Klement mohl nyní někomu říkat tatínku a maminko a Francis zůstal i nadále jeho nejlepším přítelem.

Květa Tyšerová (převzato z retro dětské knihy Vesele i vážně, volně přeloženo z německého originálu vydaného adventním vydavatelstvím v Zürichu)

Ozvěny z domova seniorů

Člověk trvale upoutaný na lůžko toho moc nezmůže. Pokud se ovšem jedná o tvůrčí typ, pak nerezignuje a vymyslí si nějakou dostupnou aktivitu. Pamětníkům známá Eva Hasmandová, která tráví zbytek života na posteli v domově seniorů, své myšlenky vkládá do povídek a básní. Tady je její poslední tvorba, kterou nabídla našemu sborovému zpravodaji:

Děkuji Ti
Kdo by to byl řek´, že jednou přijde den, kdy otočím se k Tobě zády
Kdo by to byl řek´, že jednou přijde čas a váha života mě zhoupne vzhůru
Protože přišel jeden, dnes už vím, kdo to byl, kdo za mne z lásky přihodil
Kdo za mne z lásky přihodil na váhu míru váhy největší
Přihodil sama sebe

Ty a já
Ta a já, patříme k sobě
Ty a já prožíváme důvěrný vztah
Já nechci žít bez Tebe, potřebuji Tě
Ty nechceš žít beze mne, protože mě miluješ
Tvá láska dala život mé lásce
Ježíši, můj Bože, miluji Tě

Nejkrásnější jméno
Tvé jméno, Tvé nádherné jméno
Jméno, které dává život, jméno, které hovoří
Jméno plné moci, jméno plné lásky, jméno plné milosti
Jak nádherné je Tvé jméno
Jméno Ježíš Kristus

Můj
Můj Bůh, můj Bůh
Jak je to velké, jak je to slavné, jak je to úžasné
Jak je to úžasné, když mohu říct můj Bůh

Modlitba
Zpívám Ti písničku, předivnou písničku, písničku ze tří hlasů
Jeden je z radosti, ten druhý z vděčnosti, třetí ze samé lásky
Zpívám Ti písničku, tu zvláštní písničku

Písničku, písničku…

Nasycení
Ty jsi mé všechno
Ty jsi můj Bůh, Ty jsi má síla, můj prostřený stůl
Přicházím k Tobě, pozdvihuješ, učíš
Jsi můj prostřený stůl všeho, nic jiného nepotřebuji

Píseň
Jsi píseň má, můj Ježíši a zníš mi tónem jistým
Jsi píseň má, můj Ježíši a zníš mi tónem čistým
Když Ty se, Pane, rozezpíváš
Mé srdce s Tebou tiše zní
Beze slov zní ta zvláštní píseň
Beze slov, je však život v ní

Bezpečí
Když Bůh je s námi, kdo je proti nám?
Jako zvuk zvonu, jako zvuk hromu mocně zasáhlo moje nitro
Když Bůh je s námi a já s ním, jsem v úplném bezpečí

Já jsem
Já jsem, znáš něco víc? Já jsem, chceš něco víc?
Já jsem, to je ta nabídka, já jsem, to je ta jistota
Já jsem, to je vše, víc už není

Dopis
Třikrát jsem brala do ruky pero, abych Ti napsala dopis, můj milý
Třikrát jsem brala do ruky pero, abych Ti napsala, jak jsi mi milý
Třikrát jsem brala do ruky pero, psala jsem, psala slova své lásky
Třikrát jsem brala do ruky pero, ale dopis byl krátký, tak krátký
Své řádky jsem plnila slovy své lásky, jako bych vázala ke slovům pásky
Jež vedly ze srdce v nebeské dálky
Vedla jsem v myšlenkách podivné války
Jedině Ty a nikdo už více, jedině Ty jsi více než svíce
Jedině Ty a ruka tak hebká, jedině Ty, Tvá náruč tak měkká
V Tobě jsem našla své spočinutí, jedině Ty jsi mé rozhodnutí

ADVENTNÍ POLÉVKA

PRO CHUDÉ I BOHATÉ

polévka zdarma

Teplo do rukou, radost do srdce

PŘIJĎTE SE OHŘÁT, ZASTAVIT A PROŽÍT CHVÍLI ADVENTNÍHO POKOJE

neděle 29.listopadu 2026
od 11 hodin (do rozdání)

Modlitebna CASD
Hřbitovní 366/1
Valašské Meziříčí

Izajáš 58,10

Budeš-li štědrý k hladovému a nasytíš-li ztrápeného, vzejde ti v temnotě světlo a tvůj soumrak bude jak poledne.

Křesťanský domov

Vůl zná svého hospodáře

Syny jsem vychoval, pečoval o ně, ale vzepřeli se mi. Vůl zná svého hospodáře, osel jesle svého pána, mne však Izrael nezná, můj lid je nechápavý. Iz. 1,2.3.

Pokud jste už se svým dítětem prožívali jeho pubertu, nebo první lásky, asi budete rozumět příběhu, který mi vyprávěl kamarád. Jeho věřící dcera se zamilovala do kluka, který jakoukoliv víru odmítá. Její zamilovanost ji tak oslepuje, že si není schopna uvědomit, jak obtížný by byl dlouhodobý vztah dvou, tak odlišných jedinců.

Rodiče se jí to snaží vysvětlit, ale jediným výsledkem je její odcizení. Myslí si, že máma i táta ji brání ve štěstí. Se svým klukem se dál schází. Prý konečně našla své skutečné štěstí.

Při čtení následujících slov z knihy proroka Izajáše jsem si uvědomil, že Bůh podobné situace prožívá neustále: *„Slyšte nebesa, naslouchej země, tak promluvil Hospodin: Syny jsem vychoval, pečoval o ně, ale vzepřeli se mi. Vůl zná svého hospodáře, osel jesle svého pána, mne však Izrael nezná, můj lid je nechápavý. Ach pronárode hříšný, lide obtížený vinou, potomstvo zlovolníků, synové šířící zkázu! Opustili Hospodina, Svatého, Boha Izraele, znevážili, odcizili se mu.“* (Iz. 1,2-4.)

Na Boha svádíme ledacos. Své neúspěchy, špatné počasí, přírodní katastrofy, války, zneužívání dětí … Přitom si neuvědomujeme, že za většinu zla, které nás v životě potká, si jako lidstvo můžeme sami.

Bůh nás varuje. Pokud se jako jednotlivci, rodiny, nebo dokonce celé státy, vydáme na cestu bez Boha, přinese to katastrofální důsledky pro celou společnost.

Rozšíří se násilí v domácnostech i na veřejnosti. Rodiče budou zneužívat své malé děti a děti jim to budou oplácet, až rodiče zestárnou a nebudou mít dost síly na to, aby se bránili. Zlo, které se dříve dělalo tajně, bude mladá generace dělat veřejně, a ještě se jím bude chlubit.

Martin Luther vyprávěl příběh otce, kterého jeho syn vyhodil na hnůj: „Synu, na hnůj ne. Já svého otce vyhodil jen ze dveří.“ Chtěl tím říci, že zlo, plodí ještě větší zlo. Něco podobného prožil izraelský národ, když se rozhodl opustit

Hospodina a sloužit Baalovi a dalším pohanským božstvům. Prorok Ozeáš důsledky takového jednání popsal slovy: *„Zaseli vítr, sklidí bouři.“* (Oz. 8,7.)

Jak jsem na to já? Znám svého Pána? Co prožívá Bůh, když mi domlouvá a varuje mne před důsledky mého nerozvážného jednání? Jsem ochotný ho vyslechnout a přemýšlet o tom, co mi říká? Nebo se vůči němu chovám jako ta zamilovaná dívka vůči svým rodičům?

Bůh to s izraelským národem nevzdal. Posílal mu svá varování prostřednictvím proroků. Stejně tak to Bůh nevzdává ani se mnou. Poslal mi Bibli, která je plná varování i následných zaslíbení. Mohu si vybrat – poslechnout a mít jeho ochranu i požehnání, nebo se vydat cestou svévole a pak snášet nepříjemné důsledky své vlastní hlouposti.

Pane, děkuji ti za slova z knihy proroka Izajáše. Chci Ti naslouchat a chci Tě poslouchat. Protože se ale znám, tak Tě prosím, abys mne varoval, když na Tebe občas zapomenu a vydám se svou vlastní cestou. Děkuji Ti za trpělivost, kterou se mnou máš.

Vlastimil Fürst

Přepsala pro vás Anna Petrovičová, vedoucí KD

Distillations

Napsal Nathan Davis Pitchford, přeložil Ján Petrovič

45

Why do we destroy ecosystems	Proč ničíme ekosystémy
and exhaust our souls to dig up gold?	a vysáváme duše, abychom vytěžili zlato?
Why do we destroy relationships	Proč ničíme vztahy
and damage our own integrity	a poškozujeme naši vlastní integritu
for money and fame and power?	abychom získali peníze, slávu a moc?
I became richer than the wealthy	Stal jsem se bohatším než bohatí
when I saw the black dirt in my yard.	když jsem uviděl černou hlínu na své zahradě.
I became the wealthiest man alive	Stal jsem se nejbohatším mužem na světě
when I felt the love of my family.	když jsem pocítil lásku své rodiny.

46

Life is a paradox!	Život je paradox!
You can't overcome loneliness	Samotu nepřekonáš
until you're alone.	dokud nebudeš sám.
You can't find your way	Nenajdeš cestu
until you're lost.	dokud se neztratíš.
You can't be content	Nemůžeš být spokojený
until you have nothing.	dokud neztratíš všechno.
You can't really live	Opravdově se nedá žít
until you die.	dokud nezemřeš.
You can go as high as you want,	Můžeš jít tak vysoko, jak chceš,
but only by going low.	ale jen když půjdeš dolů.
You are free to do whatewer you want,	Můžeš si dělat, co chceš,
but you have to pay the price.	Ale musíš za to zaplatit.

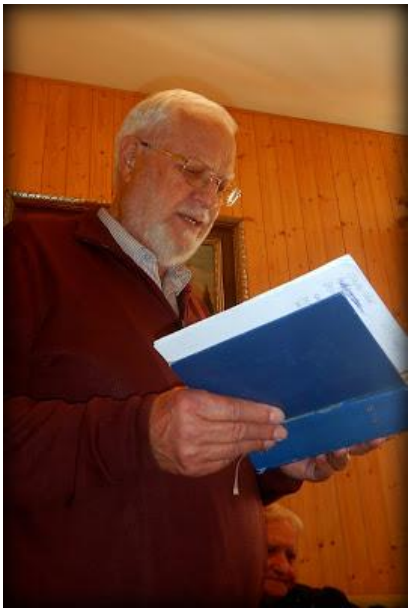
Slet Chátry v Rajnochovicích

Volné sdružení chátrajících, příznačně zvané Chátra, má své kořeny ve Valašském Meziříčí. Za vše může fenomenální aktivista Bláža Balcar, který zde v polovině šedesátých let začal pořádat pravidelné nedělní večírky mládeže. Postupně se jich účastnili nejen místní mládenci a panny, ale i mládežníci z okolních sborů, včetně Nového Jičína. Časem došlo i na prázdninové tábory v přírodě. Začínalo se na Ježonkách, pokračovalo v Čechách a přibližně sedmidílná série končila na Slovensku. A právě účastníci těchto táborů se těsně po Sametové revoluci domluvili na vzpomínkovém setkání. Akce vzbudila takový ohlas, že se podobné srazy začaly pořádat skoro každý další rok. Pospolitost někdejších mládežníků si dala název Chátra. Inspirací byl jeden z překladů známého novozákonního textu, který říká, že „naše tělo sice chátrá, ale duch se den ode dne obnovuje“.

Zatím poslední slet Chátry probíhal v polovině měsíce října v nedalekých Rajnochovicích. Během pátku, soboty a neděle se povídalo, vzpomínalo na staré časy, ale hlavně likvidovalo množství všelijakých dobrot. A v rámci sobotní školy také diskutovalo nad stránkami Písma. Nepsaný náčelník Kon, veřejnosti známý pod jménem Luděk Svrček, poté otevřel stránky jednoho z evangelií a podrobně rozebral nejznámější modlitbu všech dob, všeobecně

nazývanou Otčenáš. Ta totiž v kostce shrnuje všechno, bez čeho se v životě neobejdeme.

Také letos nemohla být opomenuta společná vycházka do přírody. Okolí chaty Hanička, kde se setkání konalo, nabídlo bezpočet variant. Většina zchátralých účastníků pěšky vystoupala na nedalekou náhorní plošinu. Tak nádherné výhledy se hned tak nevidí. Zalesněnou krajinu Hostýnských vrchů zalila pestrá škála podzimních barev, takže sobotní špacír nebyl jen obyčejnou procházkou, ale spíš přívětivým putováním nebeským rájem.

Poslední večer byl tradičně věnován všeobecnému prozpěvování. Od písniček duchovních se přes trampskou klasiku a české lidovky přešlo až k Internacionále, Čapajevovi a někdejší sovětské hymně. Když byla zábava v nejlepším, došlo k nečekanému zlomu. Do společenské místnosti vlétla zpráva, že jen zázrakem nedošlo k tragédii. Jedna ze zakladatelek Chátry si při cestě do koupelny spletla dveře a střemhlav se začala řítit do neosvětleného betonového schodiště. V posledním zlomku sekundy však zasáhl anděl. Má jméno Tamara. Ta šla „náhodou“ kolem, a tak stačila padající nešťastnici zachytit za cíp vlajícího oděvu. Následná modlitební chvilka patřila především děkování. Za předivnou moc, která nás tiše obestírá.

Každé loučení bývá dojemné. Když se však loučí přátelé s věkovým průměrem sedmdesát plus, ve vzduchu visí vtíravá otázka. Sejdeme se za rok zas? A sejdeme se všichni? Černý stín, Mlátička, Hugo, Brdečko, Jonáš a Koloděj, kteří byli pravidelnými účastníky táborů, už mezi námi nejsou. Ať už se má stát cokoli, spojuje nás naděje. Že to lepší máme teprve před sebou. Jak se zpívá v refrénu nepsané chátrácké hymny: „Jestli Ježíš Kristus žije, pak nemá na nás entropie. I když tělo vadne a čím dál více chřadne, duše naše mládne. Pokud žijem´ spojeni s tím, který je vzkříšený, pak nám naděj pramení v zázrak naší proměny…“

Franta nechátrající Tomanec

Deset kroků k radosti

První krok
Miluj a odpouštěj

Byl jeden ostrov, který obývaly všechny pocity: radost, smutek a mnoho dalších, včetně lásky. Jednoho dne dostali obyvatelé zprávu, že se ostrov potopí. Všechny pocity se připravily na rychlý odchod z ostrova, naskákaly do lodi a čekaly na odjezd; jen láska chtěla ještě chvíli být na ostrově, který tolik milovala, aby pomohla každému, kdo by tam podobně jako ona zůstal.

Když už se láska sama skoro utopila, začala prosit o pomoc. Vtom plulo kolem bohatství. Láska mu řekla: „Bohatství, vezmi mě s sebou!“

„Nemůžu, v lodi je spousta zlata a stříbra, a pro tebe tam místo není.“

Tak požádala o pomoc kolem proplouvající marnivost: „Prosím, pomoz mi!“

„Nemůžu ti pomoct, jsi celá mokrá a zničila bys mou novou loď…“

Pak láska oslovila smutek. „Můžu jít s tebou?“

„Ale, lásko, jsem tak smutný, že nikoho nechci ani vidět a budu pokračovat raději sám.“

Potom okolo proplula radost, ale byla tak veselá, že ani neslyšela, jak láska volá o pomoc.

Láska se zoufalstvím rozplakala. Vtom zaslechla hlas: „Pojď, lásko, vezmu tě s sebou.“

Byl to stařeček a láska se samou radostí zapomněla zeptat na jméno. Když přistáli na bezpečné pevnině, zeptala se moudrosti: „Kdo byl ten stařeček, který mě sem dovezl?“

Moudrost odpověděla: „Byl to čas.“

„Čas? Ale proč mě chtěl převézt pouze čas?“

Moudrost odpověděla: „Protože jenom čas je schopen pomoci a porozumět velké lásce.“

Čas a láska jsou dvě důležité veličiny v životě člověka. Čas je formou pro lásku a láska má být obsahem času. Mimoto je láska i tou nejsilnější motivací pro konání dobra.

Podobu lásky popisuje svatý apoštol Pavel ve svém novozákonním dopise Korinťanům takto:

Kdybych mluvil jazyky lidskými i andělskými, ale lásky bych neměl, jsem jenom dunící kov a zvučící zvon.

Kdybych měl dar proroctví, rozuměl všem tajemstvím a obsáhl všechno poznání, ano, kdybych měl tak velikou víru, že bych hory přenášel, ale lásku bych neměl, nic nejsem.

A kdybych rozdal všechno, co mám, ano, kdybych vydal sám sebe k upálení, ale lásku bych neměl, nic mi to neprospěje.

Láska je trpělivá, laskavá, nezávidí, láska se nevychloubá a není domýšlivá.

Láska nejedná nečestně, nehledá svůj prospěch, nedá se vydráždit, nepočítá křivdy.

Nemá radost ze špatnosti, ale vždycky se raduje z pravdy.

Ať se děje cokoliv, láska vydrží, láska věří, láska má naději, láska vytrvá.

Láska nikdy nezanikne. Proroctví – to pomine, jazyky ty ustanou, poznání – to bude překonáno.

Vždyť naše poznání je jen částečné, i naše prorokování je jen částečné, až přijde plnost, tehdy to, co je částečné, bude překonáno.

Dokud jsem byl dítě, mluvil jsem jako dítě, smýšlel jsem jako dítě, usuzoval jsem jako dítě, když jsem se stal mužem, překonal jsem to, co je dětinské.

Nyní vidíme jako v zrcadle, jen v hádance, potom však uzříme tváří v tvář. Nyní poznáváme částečně, ale potom poznáme plně, jako Bůh zná mne.

A tak zůstává víra, naděje, láska – ale největší z té trojice je láska.

(1.Kor 13,1-13)

K tomu bychom mohli dodat: Ať je náš čas naplněný láskou a naše láska prověřená časem. K naší vlastní radosti.

Květa Tyšerová (převzato od Max Kašparů: Deset kroků k radosti)

Je správné dávat císaři daň?

Tak tuto otázku snad máme všichni jednoznačně zodpovězenou, **že ano**, i když kdoví. Například já osobně odpovídám ano, ale žádnou daň z příjmu, již státu několik let neodvádím, protože podle zákona o dani z příjmu můj příjem nepodléhá zdanění. Podobně to bude mít i celá řada čtenářů tohoto článku. Něco jiného je sociální a zdravotní pojištění a samozřejmě desátky. Z každé vydělané tisícovky patří Bohu sto korun.

Nicméně, rád bych se zamyslel nad příběhem, který uvádí Lk. 20,20-26., z jiného úhlu pohledu. Takového, který odpovídá dnešní době. Jeden muž položil Ježíši otázku: **„Je správné …?“** Právě zde máme všichni možnost nahradit tři tečky vlastním problémem, rozvinout úvahu tímto směrem a zeptat se pomyslně Ježíše, na **konkrétní jednání**. V Bibli je řešena, a věřím, že vyřešena, otázka placení daní. Přesto si dovolím problém zevšeobecnit. V reálném životě se mohou vyskytnout čtyři postoje:

Chtění	Dělání
1A Je správné platit daně	1B Platím daně
2A Je správné platit daně	**2B Neplatím daně**
3A Není správné platit daně	3B Platím daně
4A Není správné platit daně	4B Neplatím daně

Věnovat se budu pouze druhému postoji, který apoštol Pavel vyjádřil v textu Řím. 7,19.: „Nekonám totiž dobro, které chci, ale zlo, které nechci.“ Jedná se o postoj, kdy jsme vnitřně přesvědčeni o tom, co je správné, ale přesto tu správnou věc neděláme. Myslí si někdo, že tazatel žijící v Ježíšově době, byl tak nevzdělaný, že neznal správnou odpověď na svoji otázku? Tak proč se vůbec Ježíše na to ptal?

Téměř před padesáti léty jsem pracoval jako pomocník řidiče důlní lokomotivy. Převáželi jsme pod zemí vlaky s prázdnými či plnými vagóny uhlí, vagóny na hlušinu, důlní materiál, jako bylo dřevo nebo potrubí. Při plnění tlakových nádob v lokomotivě stlačeným vzduchem (lokomotiva je k vidění v Hornickém muzeu v Ostravě), nebo když jsme čekali na naplnění vagónů, o přestávkách nebo při čekání na konec „šichty“, jsme hodně diskutovali o nejrůznějších náboženských i nenáboženských otázkách. Vzpomínám na svého parťáka Jardu Prokeše. Jarda byl upřímně věřící, několik let rozvedený katolík, a kromě toho aktivní záchranář. Bylo mu asi čtyřicet pět let. Měl dospělého

syna a jeho rozvedená přítelkyně také. Tížila ho samota a toužil po tom, znovu se oženit. Jeho vnitřní hlas a náboženské přesvědčení mu říkaly, že není správné, aby jako rozvedený uzavřel nové manželství. A tak mi opakovaně kladl otázku: „Je správné, abych se znovu oženil?“ Ode mě, mnohem mladšího podřízeného očekával jakési „rozhřešení“, abych mu na jeho otázku odpověděl tak, jak si přál slyšet: „ANO“. Já jsem o správnosti takového jednání nebyl přesvědčen, a tak jsem mu stejně jako Ježíš odpověděl pouze nepřímo. Vedl jsem ho k tomu, aby odpověď hledal v Písmu.

V životě se každý z nás dostává do stejné modelové situace. Velmi dobře víme, všechno tomu nasvědčuje, minimálně cítíme, že naše chování, nebo náš postoj není správný, **ale** snažíme se pro své jednání najít nějakou podporu, a to od někoho, kdo má potřebnou autoritu. „Mistře, víme že mluvíš i učíš správně, a že nikomu nestraníš, ale pravdivě vyučuješ Boží cestě. **Je správné,** aby …, (**nebo ne?)** Mistr okamžitě pochopil, že **se od něho očekává jednoznačně záporná odpověď.** Stejně, jako to bylo v případě placení daní do římské státní pokladnice.

A nyní se pokusím dát odpověď na radu, **„… dejte Bohu, co je Boží.“** Často se setkávám s názorem, že některé postoje nebo chování, které jsme si výše dosadili do své otázky místo třech teček (…), nelze dávat do souvislosti s radou, „dát Bohu co je Boží“. Nesmíme ale zapomínat na důležitou skutečnost: Na každou osobu se vztahují všechny povinnosti, které nám uložil „císař“, bez ohledu, zda se nám to líbí, nebo ne, a zda to chceme nebo nechceme dodržovat. Zásady, které jsme přijali jako církev nejsou a **z principu nemůžou být** v rozporu se zákonnými požadavky. Církev si může schválit **přísnější** interní předpisy a nařízení, **nesmí však v žádném případě rozvolňovat předpisy dané „císařem**“.

Rádi bychom od Ježíše slyšeli, že není správné platit daně „nenáviděnému římskému císaři“. Žel, Ježíš nám zápornou odpověď nedá ani dnes. Nebo se s měnící dobou změnil i Ježíš a jeho postoj?

Ján Petrovič

Mt 7,13.14 / Jan 10,9

Brána

Kapodaster II.pole

Ami Dmi Ami
1. Zvedni hlavu výše, uslyšíš můj hlas.
Dmi Ami E7 Ami
Život knihu píše pro každého z nás.
Ami Dmi Ami
Co je ve tvé psáno můžeš změnit sám,
Dmi Ami E7 Ami
vejít mojí bránou, knihu dopsat sám.

F G C E7
Ref: Já jsem brána, kterou vede cesta k nebesům,
F G C E7
Chceš-li přijít k mému Otci, opust' tento dům.
Ami Dmi Ami
Dům cos léta stavěl v prach se promění.
Dmi Ami E7 Ami
Zbav se strachu světa, jeho soužení.

2. Správnou bránu z dálky jistě uvidíš.
Na ní kapka krve, před ní stojí kříž.
Krev, co tvoje tělo od zla očistí,
kříž promění srdce, cestu osvítí.

Ref:

Hebr. 10,16-18 / Iz 43,25

3. Tvoji knihu bratře neotevřu více,
žalobce boj prohrál, přišel o své klíče.
K mému Otci můžeš otevřenou bránou,
jmenuji se Ježíš, nezůstaň tu stranou.

Ref: Já jsem brána...

4. První touto branou prošel Ježíš sám,
smíření dal lidem, to byl Boží plán.
Drak už sílu nemá, Ježíš zvítězil.
Otevřel tu bránu, spěchej ze všech sil.
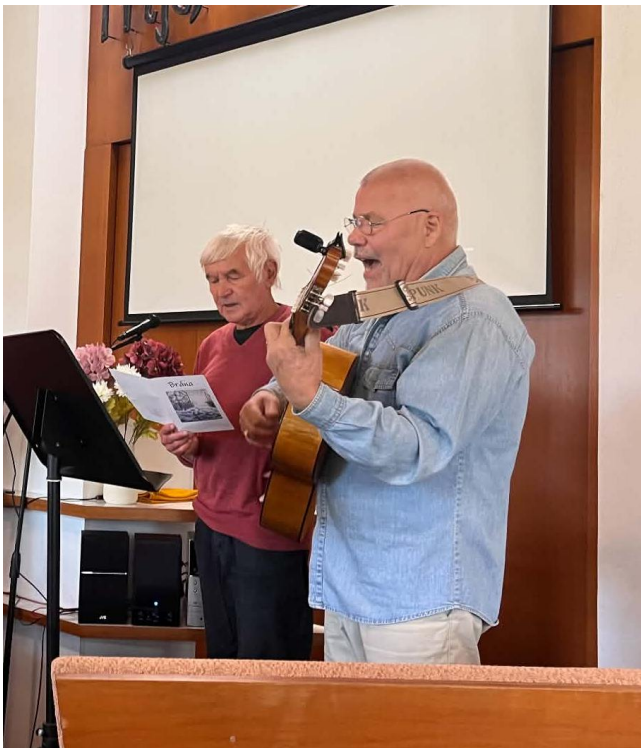
Ref: Já jsem brána .....

Píseň Mirka Ešlera

Cesta k Bráně

Před necelým rokem, jsem přišel se svou prvotinou ztvárněnou ve „Valašské halekačce“. Od té doby přišlo na svět dalších deset písní. V průměru tedy jedna píseň za měsíc.

Ale o průměru nelze hovořit. Určitě nikoliv v mém případě. Nevím, jak to funguje ve světě básníků, či textařů. Nevím to proto, že jsem do tohoto světa nikdy ani nenahlédnul ani vně přiotevřených dveří. Já sám jsem nikdy, do svých bezmála sedmdesáti let nic nesložil ani nezkomponoval.

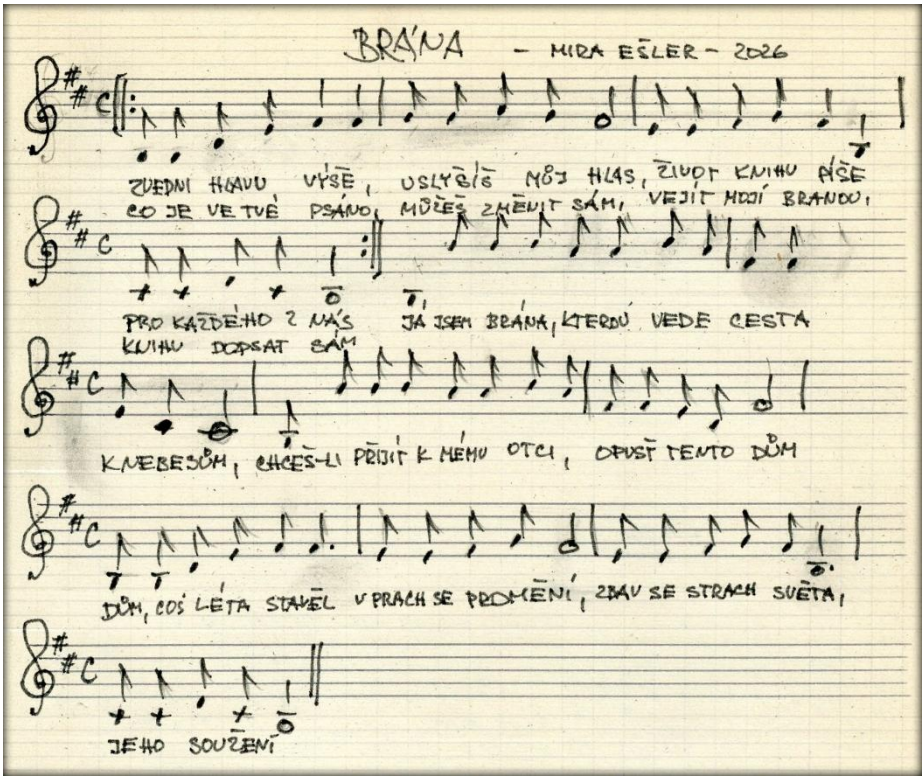

Ale zpět k onomu pomyslnému průměru. Fakt je, že třeba za čtyři měsíce jsem nápadů, či podnětů prost a pak během dvou dnů vzniknou tři písně. To byl i případ, mezi které se řadí i píseň „Brána“. Mnohdy je příčinou biblický verš, příběh, nebo myšlenka, která dala podnět k vzniku té, či oné písně při četbě Písma svatého. To koneckonců mnohdy dokládám konkrétními verši z Bible. V případě písně Brána, tomu bylo ovšem poněkud jinak. V sobotní škole toho dne došlo k velmi živé rozpravě. Vášnivá debata se rozhořela ve chvíli, kdy se hovořilo o otevřených dveřích, vratech, branách na cestě za Pánem Ježíšem. Zdali církve, kostely, sbory či duchovní představitelé mnohdy sami tyto pomyslné dveře neuzavírají svými tézemi, naukami a podmínkami. Správnou příslušností k Pavlovi, Apollovi, či

Kéfovi. Nebo také k jakékoli jiné skupině, společenství zastávající ten, či onen výklad Písma. Ale nechci psát a vracet se zpět k oné lásku postrádající a nikam nevedoucí diskuzi.

Chci psát o té písni, která ještě tentýž den vznikla z tohoto silného a pro mne asi do konce života nezapomenutelného zážitku. Jsem přesvědčen, věřím tomu a jsem neskonale vděčný za to poznání, že k Otci vede jediná cesta. Tou cestou je a zůstává pouze a jenom Pán Ježíš Kristus. Tato slova našeho Pána zaznamenal evangelista Jan ve své 14.kapitole. V desáté kapitole Jan zaznamenává obdobný výrok našeho Pána. Já jsem dveře. Dveře do sborů, vrata do chrámů, brána do nebeského Jeruzaléma. Pouze Pán Ježíš. A tak pod silným dojmem a plnou pokorou před Pánem, s touhou po bratrské lásce vznikla píseň „Brána“. Pokorně prosím Pána, aby tato píseň byla pochopena a přijata tak, jak vyjadřují její prostá slova.

Mirek Ešler

EKUŠPACÍR Č.5/2026

NA ZŘÍCENINU ŠOSTÝN

8. listopadu 2026 od 14 hodin

Trasa dlouhá 4km
sraz na parkovišti u koupaliště v Kopřivnici

Bližší informace tel. 733 741 636

ARCIBISKUPSTVÍ OLOMOUCKÉ

CENTRUM PRO RODINU VALAŠSKÉ MEZIŘÍČÍ

ADRA

Zamyšlení laických (ne) kazatelů

Pane Bože ty jsi úžasný. Máš smysl pro radost, humor, bereš každého člověka naprosto vážně, dáváš nám tolik dobrých rad ve svém slovu, máš rád barvy - zvláště na podzim. Vždyť to je úžasné, když člověk jde ven do přírody a vidí tu škálu barev. Ale taky nám dáváš určitá znamení, abychom mohli být připraveni na to, co pak přijde. Když se sbírá zralé ovoce, vidíme, jak odlétají ptáci, na zemi je plno barevných listí ze stromů, je to znamení, že přijde zima. A když po zimě vykukují z trávy sněženky a začíná víc hřát sluníčko, je všem jasné, že přijde jaro. (Jen to globální oteplování nám všem trošku plete hlavu, zvláště přechod jara do léta, anebo teploměr ukazující v polovině října 35 stupňů). A tak si myslím, Pane, že jsi všechno velmi dobře naplánoval i s tím, že nám dáváš určitá znamení dopředu. A teď myslím i na ta, která nám ukazují blížící se druhý příchod Pana Ježíše. Sice nejsou až tak pozitivní jako jarní svit slunce nebo podzimní brouzdání se ve spadaném listí, ale chceš nám tím říct, že se nemusíme bát budoucnosti, když ty máš dějiny celého světa ve svých rukou. Děkujeme ti, že se můžeme hlavně v tomto směru připravit na tvůj příchod a těšit se na Tebe. Amen.

Dana Klečková

Písnička s příběhem

Kdo Boží vůli poddává se - *Příběh písně č. 131 ze Sionského zpěvníku*

Někdy se píseň, kterou zpívají celé generace věřících, zrodí v okamžiku velké radosti. Jindy vzniká uprostřed nejistoty, zklamání a nouze. A někdy její příběh obklopí legenda, která se předává tak dlouho, až ji lidé začnou pokládat za historickou skutečnost.

Takový je i příběh duchovní písně **„Kdo Boží vůli poddává se“**, kterou najdeme pod číslem 131 ve Sionském zpěvníku. Její původní německý název zní *Wer nur den lieben Gott lässt walten* a jejím autorem je Georg Neumark, básník a hudební skladatel žijící v 17. století. Píseň se stala jedním z nejznámějších evangelických chorálů a dodnes přináší útěchu lidem, kteří se učí důvěřovat Bohu i v těžkých chvílích.

Georg Neumark se narodil 16. března 1621 v durynském městě Mühlhausen na území dnešního Německa. Vyrůstal v době, kdy Evropu sužovala třicetiletá válka. Cestování bylo nebezpečné, životní jistoty křehké a mladý člověk, který chtěl studovat a najít své místo ve světě, se mohl snadno ocitnout v nesnázích. Neumark se vydal na cestu do Königsbergu, kde chtěl pokračovat ve studiu. Cesta však neprobíhala podle jeho představ. Stal se obětí loupežného přepadení a přišel o své skromné jmění. Ztratil prostředky, na kterých závisela jeho další cesta, a jeho plány se náhle zhroutily.
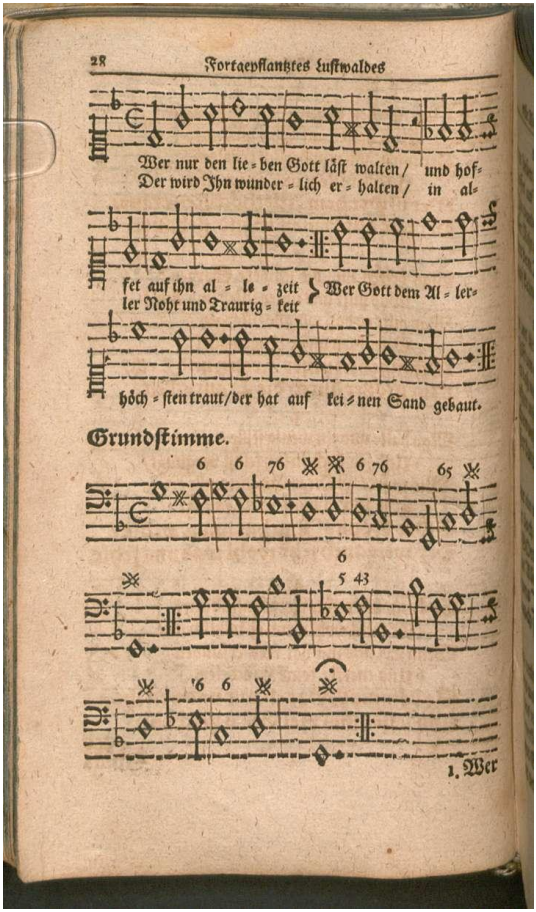
Přesto se nevzdal. Pokoušel se najít zaměstnání, které by mu umožnilo pokračovat v životě a zajistit si obživu. Jeho cesta ho zavedla až do Hamburku. Ani tam se mu však zpočátku nepodařilo najít vhodné místo. Nabízel své znalosti a hudební schopnosti, ale potřebné zaměstnání stále nepřicházelo.

Můžeme si představit, jak těžké muselo být pro mladého, vzdělaného člověka prožívat takovou nejistotu. Měl své schopnosti, své plány i naděje, ale budoucnost zůstávala zahalena mlhou.

S Neumarkovým jménem se později spojilo vyprávění, které si získalo srdce mnoha čtenářů a posluchačů.

Podle této legendy se skladatel ocitl v takové chudobě, že musel dát svůj milovaný hudební nástroj do zástavy. V některých podáních se mluví o houslích, historické prameny však uvádějí violu da gamba, smyčcový nástroj oblíbený v tehdejší době.

Pro hudebníka to nebyla obyčejná věc. Nástroj mu umožňoval vyjadřovat to, co někdy nedokázal vyslovit slovy. Hudba pro něj byla zdrojem radosti, způsobem obživy i prostředkem, kterým mohl druhým předávat své myšlenky.

Představa, že se musel se svým nástrojem rozloučit, proto působí obzvlášť bolestně. Podle pozdějšího vyprávění měl Neumark kolem zastavárny znovu projít a požádat, aby si mohl na svůj nástroj ještě jednou zahrát. Hudba, která se tehdy rozezněla, se v příběhu stává obrazem lidské bolesti, ale také naděje, jež se nevzdává ani v největší nouzi.

Tato epizoda je působivá a snadno pochopíme, proč se předávala z generace na generaci. Je však důležité dodat, že **příběh o zastaveném nástroji není historicky doloženou událostí**. Zaznamenal jej až Johann Herdegen v roce 1744, tedy více než šedesát let po Neumarkově smrti. Navíc jej spojil s rokem 1653, kdy se Neumark podle historických pramenů v Hamburku nenacházel.

Skutečný příběh Neumarkova života je přesto neméně pozoruhodný.

Když už se mu v Hamburku nedařilo najít práci, vydal se do Kielu. Tam se ho ujali dva lidé: místní duchovní Nicolaus Becker a městský lékař Paul Moth. Pomohli mu získat místo domácího učitele u správního úředníka Stephana Hennigse.

Pro mladého muže, který se ocitl v takové nejistotě, to znamenalo zásadní obrat. Konečně získal práci a mohl se znovu postavit na vlastní nohy. Cesta, která začala ztrátou a zklamáním, přinesla nečekanou příležitost.

Právě tuto událost Neumark sám spojoval se vznikem své slavné písně. Když získal zaměstnání, které už téměř přestával očekávat, chtěl vyjádřit vděčnost Bohu za přijatou pomoc.

Píseň tedy nevznikla podle jeho vlastního svědectví v okamžiku, kdy mu někdo vrátil zastavený hudební nástroj. Její skutečný vznik souvisel s úlevou a vděčností člověka, který po období neúspěchu zakusil nečekanou milost.

Neumark napsal svou píseň kolem roku 1641. Její německý název lze volně vyjádřit jako „Kdo nechává jednat dobrého Boha“ nebo „Kdo důvěřuje Božímu vedení“.

Nejde v ní o tvrzení, že věřící člověk nikdy nezažije těžkosti. Neumark dobře věděl, že život přináší chvíle, kdy člověk ztrácí půdu pod nohama, kdy jeho plány selhávají a kdy nevidí žádné snadné řešení.

Poselství písně míří jinam: **Důvěra v Boha nemusí stát na tom, že rozumíme všemu, co se nám děje. Může stát na přesvědčení, že ani v nejistotě nejsme opuštěni.**

To je myšlenka, která neztratila svou platnost ani po téměř čtyřech stoletích. Když se člověku nedaří, může mít pocit, že jeho úsilí nikam nevede. Když přijde o něco důležitého, může pochybovat, zda se situace někdy změní. Neumarkova píseň však připomíná, že současná situace nemusí být poslední kapitolou našeho příběhu.

Neznamená to pasivně čekat, až se všechno vyřeší samo. Neumark přece cestoval, hledal zaměstnání a přijímal pomoc lidí, kteří mu byli ochotni podat ruku. Jeho příběh ukazuje, že důvěra a lidské úsilí se nevylučují. Člověk může dělat, co je v jeho silách, a přitom přenechávat Bohu to, co sám ovlivnit nedokáže.

Neumarkova píseň byla poprvé vytištěna i s melodií v rozšířeném vydání jeho sbírky *Fortgepflanzter musikalisch-poetischer Lustwald* roku 1657. Postupně se rozšířila do evangelických zpěvníků a stala se inspirací pro další hudební skladatele. Její melodii později využil například Johann Sebastian Bach ve svých kantátách.

Georg Neumark zemřel 8. července 1681 ve Výmaru. Z jeho rozsáhlé literární tvorby si největší oblibu získaly právě duchovní písně, které vyjadřují prostou a hlubokou důvěru v Boha.

Také my dnes můžeme otevřít Sionský zpěvník na čísle 131 a zazpívat píseň „Kdo Boží vůli poddává se“. Možná při ní někdo pomyslí na legendu o hudebníkovi, který se musel rozloučit se svým nástrojem. Historie nás však vede ještě k důležitějšímu okamžiku: k mladému člověku, který po zklamání a nejistotě nečekaně našel práci a chtěl za tuto pomoc poděkovat Bohu.

A právě zde se příběh písně dotýká i našeho života.

Nemusíme vždy rozumět tomu, proč se naše cesta ubírá určitým směrem. Nemusíme hned vidět řešení ani vědět, co nás čeká zítra. Můžeme však pokračovat, hledat pomoc, využívat své dary a zachovávat si naději.

Možná právě proto tato píseň přežila staletí. Ne proto, že by slibovala život bez těžkostí, ale proto, že připomíná důvěru, která může člověka nést i tehdy, když se jeho vlastní plány rozpadnou.

A někdy se právě na místě, kde už nevidíme žádnou cestu dál, otevřou dveře, o kterých jsme dosud nevěděli.

Neumarkovy chorály byly natolik silné a melodicky zdařilé, že inspirovaly i pozdější generace skladatelů. S jeho texty a melodiemi pracoval například **Johann Sebastian Bach**, který na základě jeho nejslavnější písně zkomponoval svou známou církevní kantátu *BWV 93*.

Iva Chárová, zdroj internet

Křesťanský vtip – Ameňák

